

EYLÜL
2025
SAYI: 22

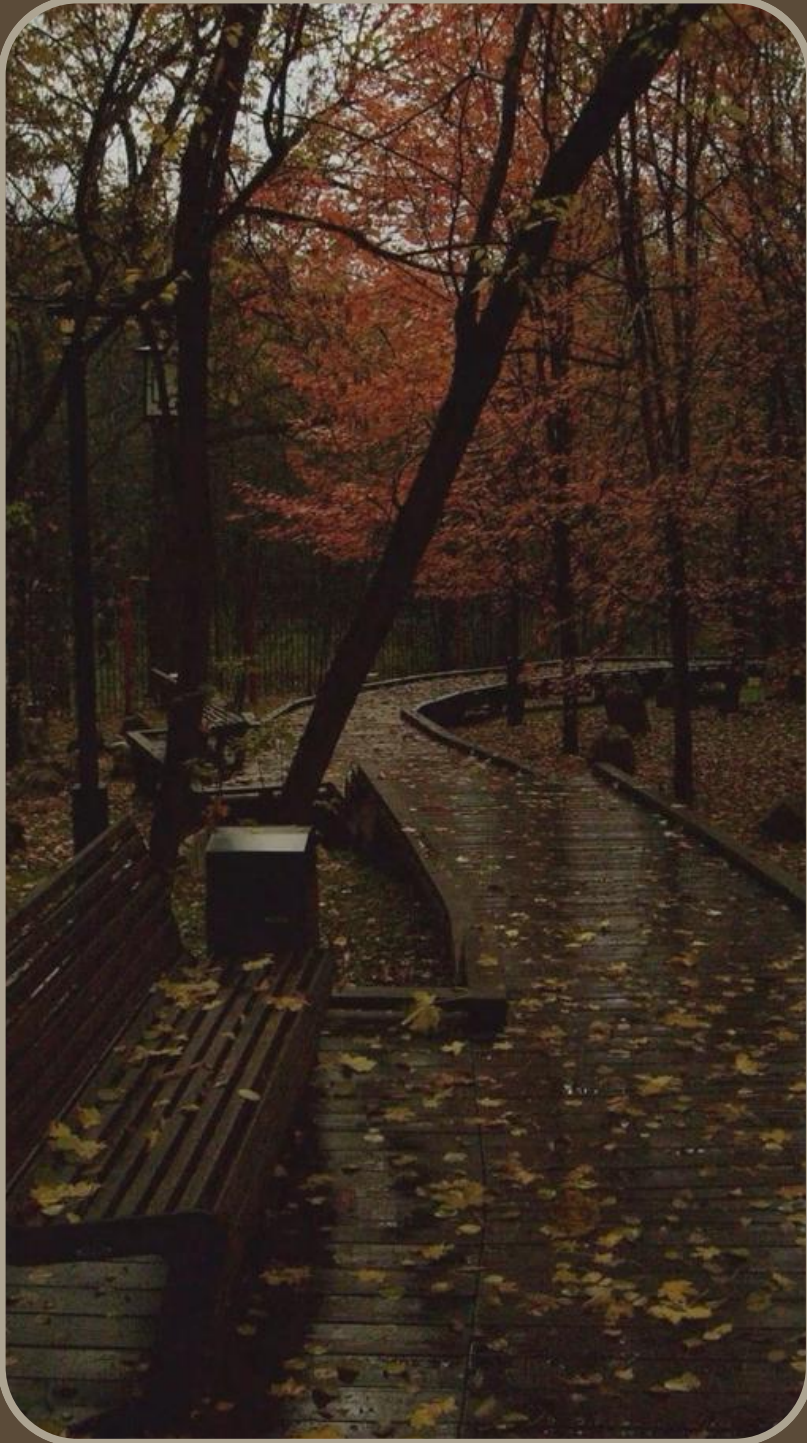
EDEBİYAT,
FİKİRVE SANAT
DERGİSİ

DÜŞ

BU SENİN DÜŞ'ÜN

İÇİN DEKİ LER

- 04 Kafa Karışıklığı
- 05 Konuşulamayanın Işığı
- 06-07 Yönünü Bulamayan Genç
- 08 Kuyruklu Yıldız Altında Bir İzdivaç
- 09-10 Ritmini Hatırla
- 11 Ekmeği Betona Banarsınız
- 12 Yarım Bir Türkü
- 13-14-15 Konuşmak Üzerine
- 16 Mart Sabahına
- 17 Mart Sabahına
- 18-19 Mutlu Bir Sahne
- 20-21 Leke
- 22 Son Otuz Dakika
- 23 Güneşe Doğru
- 24 Şair Ülküsü

İÇİN DEKİ LER

- 25 DÜŞÜNMEK
- 26 DÜŞ BİRİSİYİM
- 27 İNAT
- 28 NE ZAMAN SESİNİ DUYSAM
- 29 AŞKIN LABİRENTİNDE
BİR YAS HAL-İ AŞK
- 30 GEMİLERİ YAKMA
- 31 BULAMADIK
- 32 NO ESCAPE
- 33 EĞRİ OTURULAN EVLER
- 34 OLANCA
- 35 BENİ HİÇ TANIMADIN: BİR
KİTABIN ARDINA SAKLANAN
KALP
- 36 PARLAK İNCİ
- 37 ZİHNİN DİZELERİ
- 38-39 İPEKİ İLK DOKUNUŞ
- 40 ŞİİR DİLİ VE GÜNLÜK DİL:
NEREDE AYRIŞIR NEREDE BULUŞUR

YAZARLARIMIZ

Editör

Samet Mutlu

Görsel Tasarımcı

Bengü Naz Türkmen

Rabia Zekiye Yalçın

Sevim Çelik

Zeynep Uzun

Asiye Yaşargün

Veysel Ciniviz

Beyza Kiraz

Leyla Güney

Dilşah Gül

Cemile Can

Sevinç Kayapınar

Büşra Torun

Alkım Türk

İlayda Çalışkan

Mehmet Şirin Aydemir

Ceylin Melis Doğan

Can Ahmet Doğrul

Zümrüd-ü Sabah

Osman Akçay

Beratiye Arslan

Fatma Zehra Demir

Nesrin Kurt

Merve Günek

İlknur Yalçın

Mihriban Cesur

Gamze Ay

Şaban Yurtçu

Müjgan Eminoğlu

KAFA KARIŞIKLIĞI

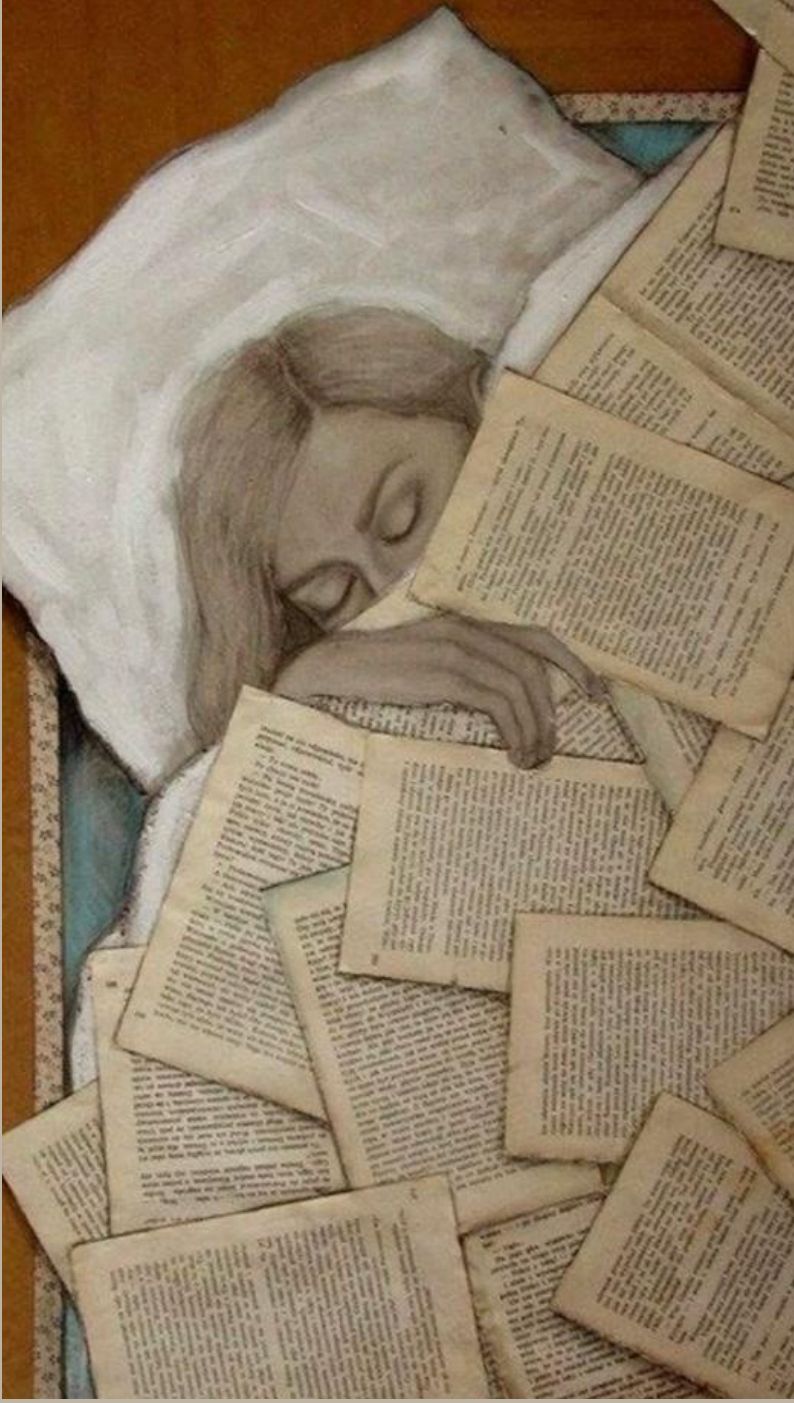

Bitecek tüm kümülatif zamanlar
Hayatın izip attığı
Ve çizilecek bazı kaderlerle
Güzel Şeylerin ayrılığı

YaŐayacaĐız elbet
Neyse alnımızın yazgısı
YaratacaĐız sonra
Büyük küçük savaŐlarla
Kendi içimizde hayatı

Sonsuza dek yaŐayacakmıŐ
Ama ölecekmiŐ gibi hemen
Çok severek yaŐamı
Ya da hiç sevmeden

KONUŞULAMAYANIN IŞIĞI

Çoğu zaman hastalıklarınız konuşamadıklarınızdır, bağırmadıklarınızdır, sevdiklerinizdir ve siz yine de o sorunu kendinizde ararsınız. Kalbim mi acıyor, midem mi bulanıyor, dersiniz ama aslında sorun siz değilsinizdir. İnsanlardır bazen, acıyı sadece siz yaratmazsınız; acıya mahsur kalırsınız. Gömdüğünüz taşlar zamanla büyük kuleler olur ve sizin içinizde yer ederler, tepelerinde.

Yaratıcıları da insanlardır, sevdiklerinizdir. Sebepleri kendilerinde görmezler, problem sizsinizdir onlar için ama olayın özü, problem kendileridir. Onlar hayatınızı etkiler, bitirir, tüketir ve sizi yok ederler. Ama siz, her ne kadar kendinizi suçlasanız da, bu yükün ağır olduğunu, sizin taşımak zorunda olmadığınızı bilmek zorundasınız. Çünkü bazen sadece insanlar acıtır ve siz buna karşı savunmasız kalırsınız. Ama hayat sizin üzerinizde değil; siz hayatın üzerindesinizdir.

Umutsuzluğa kapıldığınızda Ay'ı hatırlayın. Geceleri hep gökyüzünde durur ve aşkın ışığını asla kapatmaz. Ne kadar bulut, ne kadar fırtına, ne kadar hava sıkıntılı olsa da oradadır ve parlamaya devam eder. Tıpkı umut gibi. Belki görünmez, belki fark edilmez ama oradadır. Siz ne kadar karanlığa gömülmüş olursanız olun, o ışık varlığını hissettirir size. Her nefeste, her küçük anıda kendi içinizde yanmayı bekleyen ışığı hatırlatır. Ve hatırladıkça yeniden ayağa kalkarsınız. Umudun sessiz ama güçlü ışığı sizin yolunuzu aydınlatır.

Siz de tıpkı yıldızlar ve Ay gibi kendi karanlığınızı aydınlatacak güce sahipsiniz. Kendi içindeki ışığı keşfetmeli ve ona güvenmelisiniz çünkü bazen umut en beklemediğiniz anda gelir ve sizin tüm göğünüzü aydınlatır. Hayat bazen sizi yorar, bazen bitirir gibi görünür ama o zaman bile içinizdeki ışık hep vardır ve bir gün fark edeceğiniz, sizi yeniden ayağa kaldıracak bir güç olarak seni bekler.

BENGÜ NAZ TÜRKMEN

YÖNÜNÜ BULAMAYAN GENÇ

Bir varmış , bir yokmuş. Şehirlerden birinde kafası karışık bir genç yaşarmış. Gencin sorunu herkesin fikirlerine çok önem vermesiymiş. Bu genç yapmak istediği şeyler için gayret eder ama hiç bir zaman başladığı işi tamamlayamazmış çünkü etrafındaki her yorumdan çok etkilenirmiş.

İyi bir ressam olmayı gerçekten çok istiyormuş ve bir gün ilham gelmesi için tuvaliyle göl kenarında bir masaya oturmuş. Bu sırada elindeki boyanın ucunu açarken yanından geçen bir balıkçıyı görmüş. Onu izlemiş ve ilham gelmesini beklemiş. Bir süre sonra balıkçı oltasını toplamış ve elindeki balık dolu kovayla gencin yanından geçmiştir. Gencin boş tuvaline hafifçe gülmüş.

"Bırak bu işleri, resim yapacağına balık satsan geçimini daha kolay sağlarsın."

Balıkçı geçip giderken genç düşüncelere dalmış "En iyisi bir olta alıp balıkçı olmak." Diye düşünmüş. Olta almak için yola çıkmış ve balıkçı malzemeleri satan ilk dükkandan oltasını alıp çıkmış. Bu sırada bir çiçekçi onu durdurmuş.

"Çiçek almak ister misiniz?"

Genç "Yok, benim acelem var." Dese de çiçekçi önünden çekilmemiş.

"Ben olta aldım , balıkçı olucam. Lütfen beni oyalamayın."

Çiçekçi gülmüş.

"Balıkçılık fazla yorucu ben olsam çiçek satardım. Hatta istersen elimdeki sepetlerden bir tanesini sana vereyim, sen sat. Tabi , parasını alırım."

Gence bu fikirde çok mantıklı gelmiş, hem balık tutmaktan daha kolay diye düşünmüş. Sepetlerden birinin parasını ödeyip elinde çiçek sepeti ve büyük bir oltayla gezmeye başlamış. Yürümeye devam ederken bir baloncu , gence selam verip sormuş.

"Oğlum, bir sepet çiçek ve oltayla ne yapacaksın?"

Genç adam, cevaplamış.

"Balık tutmayı düşünüyordum ama çiçek satmanın daha kolay olduğunu duyunca fikrim değişti."

Baloncu elindeki balonları işaret etmiş.

"Çiçekten daha çok satılan bir şey varsa balonlardır. Yoldan geçen her çocuk ısrarla ailesine balon aldırır. Bence sen çiçek işinden vazgeç."

Gencin yüzü düşerken adam devam etmiş.

"Balon satarken daha fazla para kazanırsın. İki sokak arka da balon satın aldığım bir dükkan var , beni söylersen indirimde yaparlar."

Genç hafifçe başını sallamış ve baloncunun dediği dükkana gitmeye karar vermiş. Elinde bir sürü uçan balon, bir sepet dolusu çiçek ve bir oltayla yürümeye devam ederken yoldan geçenler onun bu haline şaşkınca bakıyorlarmış. Üstelik yanına gelip çiçek veya balon almak istiyorum diyen de yokmuş. Bir şeyleri yanlış yaptığını hissediyormuş, göl kenarına tuvalinin yanına dönmek için yürümeye başladığında patikaya ulaşmış ama göle ne taraftan gidildiğini hatırlamıyormuş.

Biraz yürümüş, sonunda yönünü bulamayacağını anlayan genç kendini bir ağacın altına bırakmış. Üzgün ve hatta biraz kızgınmış, bu sırada yaprakların hışırtısını duymuş. Ağaçlık yolda yürüyen ve bastonuyla nefes nefese kalmış dedeyi gören genç, kalkıp dedeye yardım etmiş. Dede çok yorulduğunu ve oturmak istediğini söylediğinde ağacın altına oturmasına yardım etmiş. Dede mahcup bir şekilde teşekkür ederken çiçekleri, oltayı ve gencin elinde tuttuğu bir sürü uçan balonu yeni fark ediyormuş. "Evladım , bunlarla ne yapıyorsun acaba?"

Genç , iç çekmiş.

“Sabahtan beri herkes bana yorum yapıyor, kendi fikrini söylüyordu. İlk defa siz bana ne yaptığımı sordunuz. Sabah resim yaptığımı sanıyordum ama şuan ben bile ne yaptığımı bilmiyorum.”

Dede'ye bu gün yaşadıklarını baştan sona anlatırken dede gülmüş.

“Ben de bir zamanlar senin gibi gençtim ve kendi yolumu bulmakta zorlanıyordum. Herkes başka bir öneri de bulunuyor, kendi hayallerimle geçinemeyeceğimi söylüyordu. Bende fotoğraf çekmeyi bıraktım ve bir fabrikaya girdim. Yıllarca orada çalıştım ama bir gün bile isteyerek gitmedim.”

Dede iç çekmiş.

“Herkes kendi bildiğini sana da yaptırmaya çalışmış ama önemli olan ne biliyor musun evlat?”

Genç merakla bakmış.

“Önemli olan hangi yoldan gitmek istediğini kendin seçmen. Başkalarının söylediği yoldan giderken kendimizi unutmaya başlıyoruz. Bak işte ikimizde yönümüzü bulamıyoruz.”

Genç dedenin ne demek istediğini anlıyormuş, artık kendine başkalarının düşünceleri yüzünden kararlarını değiştirmeyeceğine söz vermiş. Dede'yle birlikte yürümeye ve yollarını bulmaya çalışırken elindeki olta , çiçekler ve balon yüzünden gülmeye başlamış. Bu sırada aklına bir fikir gelmiş. Elindeki balonları bir anda bırakmış.

Balonlar rüzgara doğru uçmaya başladığında artık ne tarafa doğru ilerlemesi gerektiğini biliyormuş. Göle vardıklarında oltayı balıkçılardan birine hediye etmiş. Bir sepet çiçeği ise çocuklara vermiş. Kalemine uzanmış ve tuvalini önüne çekmiş. Artık yönünü kaybetmemek için yapması gerekeni biliyormuş, kendi düşüncelerine değer veriyormuş. Ona bu farkındalığı kazandıran dedenin portresini armağan etmek için çizmeye başlamış...

RABİA ZEKİYE YALÇIN

HÜSEYİN RAHİMİ GÜRPINAR

KUYRUKLU YILDIZ ALTINDA BİR İZDİVAÇ

Eylül ayının hüznü bizleri sarmadan şöyle neşelenebileceğimiz bir kitap okumayalım mı? Okuyalım, peki ama hangi kitabı okuyalım? Tabii ki Hüseyin Rahmi Gürpınar okuyalım. Özellikle Kuyruklu Yıldız Altında Bir İzdivaç'tan başlayalım. Türk Edebiyatına pek çok önemli eser kazandıran ve günümüzde de adından sıkça söz ettiren Gürpınar, eserlerindeki olayları güldürü ve rahat bir anlatım tarzı ile okuyucuya sunar. "Kuyruklu Yıldız Altında Bir İzdivaç" adlı eseri de bu duruma verilecek en güzel örnektir. Kuyruklu Yıldız Altında Bir İzdivaç, aslında bir dönemin toplumsal röntgen filmi niteliğindedir ama öyle bildiğimiz sıkıcı filmlerden değil, içerisinde bolca kahkaha, aşk ve dedikodu barındıran tarzdadır. "Artık kitabın konusuna geçsek mi?" dediğinizi duyar gibiyim. (ki haklısınız) Tabii ki geçelim efendim:

Halley Kuyruklu Yıldızı'nın 1910 yılında Dünya'ya yaklaşmakta olduğu söyleniyor. Dönemin İstanbul ahali de bu yıldızın Dünya'ya çarpıp her şeyi yerle bir edeceğinin paniğine düşüyor. Felaket tellalları da böyle güzelim dedikoduyu duyunca iyice alevleniyor. Bu sırada gençler aşklarının, cimriler mallarının, dedikoducular ise gıybet malzemelerinin derdine düşüyor. Gerçek bir edebiyat aydını, yaşadığı dönemde toplumun kabul gördüğü zihniyeti tüm baskıya rağmen eleştirebilendir. Gürpınar da bu eserinde gerici kadın düşmanlığı yapanlar üzerinden toplumun bilime olan bakış açısını eleştiriyor. Ancak bu eleştiri o kadar hoş ki, insanı hem güldürüp hem sorgulatıyor. Güldükten sonra sorgulama vakti gelip çattığında, günümüzde de birçok şeyin değişmediğini anlıyorsunuz. İnsanlık yüzyıllardır aynı. Dedikodu aynı dedikodu. Aşk aynı aşk. Halk bilime mesafeli, dedikoduya yakın...

RİTMİNİ HATIRLA

Bütün günün ağırlığı omuzlarımdaydı. Dosyalar, toplantılar, üst üste eklenen yorgunluklar... Eve dönüş yolunda adımlarım taşlara çarpa çarpa ağırlaşıyor, kalbim suskun bir tambur gibi göğsümde sessizce duruyordu.

Oysa şehir başka bir ritimdeydi. Zafer Bayramı'nın coşkusu dalga dalga yayılıyordu. Balkonlardan bayraklar sarkıyor, hoparlörlerden marşlar göğe doğru yükseliyor, çocukların sesleri sokaklarda yankılanıyordu. Kırmızı beyaz balonlar gökyüzüne karışıyor, kalabalığın içinde bir ateş yanıyor. Ben ise kendimi sönmüş bir göz gibi durgun hissediyordum.

Tam köşeyi döndüğümde bir grup sokak müzisyeni çıktı karşıma. En önde rengârenk şapkasıyla bir çocuk, koca bir davula vuruyordu. Şapka başına büyük gelmiş, gözlerinin önünü kaplıyordu. Ama o neşeyle, coşkuyla vuruyordu davula. Her inişte çıkan ses göğsüme çarpıyor, içimdeki paslı kapıları bir bir aralıyordu.

Bir an durup baktım. Çocukla göz göze geldik. Gülümsedi. Sonra hiç tereddüt etmeden şapkasını başından çıkarıp bana uzattı.

Kalabalığın ortasında elim havada asılı kaldı. "Yakışır mı? Gülerler mi?" diye fısıldadı içimdeki ihtiyatlı ses. Ama hemen ardından başka bir ses yükseldi, yıllardır unuttuğum bir iç ritim: "Bırak kendini. Hisset."

Şapkayı başıma taktığım anda etraf değişti. Önce başımı, sonra kollarımı, ardından tüm bedenimi saran bir sıcaklık yayıldı. Kalabalık, rüzgârla savrulan kuru yapraklar gibi dağıldı. Omuzlarımdaki ağırlık, yerini kanatların hafifliğine bıraktı. Adımlarım, uzun zamandır uyuyan bir nehrin yeniden akışı gibi hızlandı.

Gözlerimi kapadım. Rüzgâr saçlarımı öperken içimde yıllar sonra bir kıvılcım yayıldı. Gökyüzü birden gökkuşağına döndü; renkler birbiriyle dans ediyor, kalbim unutulmuş ritmiyle yeniden çarpıyordu. Ayağымda ağır topuklar değil, koşmaya hazırlanan hafif ayakkabılar vardı. Her adımda içimdeki taşlar birer birer yere düşüyor, ben gittikçe hafifliyordum.

Müziğin farklı ritimleri ayaklarımla ahenk içinde birleşti. Bedenim, görünmez tellerle çekiliyormuş gibi bir o yana bir bu yana salınıyordu; içimdeki çocuk kahkahası kalabalığın üstünde yankılanıyordu.

“Daha coşkulu ol. Daha sen gibi...” diye fısıldadı gökkuşağı üzerimden.

Sabahın baş ağrısı, sırtımdaki sızı, ayaklarımla zonklaması çoktan kaybolmuştu. İçimde yankılandı: “Bu hal, aynadaki ben değil. Bu, yıllar önce kaybettiğim nehir... nihayet yeniden akıyor.”

Birden göz kapaklarımla ardında mavi buğulu bir ışık belirdi. O ışığın içinde kendimi başka bir yerde buldum: geniş bir çiftlikteydim. Kucağımda uyuyan minicik bir köpek yavrusu vardı.

Yakındaki suya eğildim; suyun yüzeyinde yirmi beş yaşımın tazeliği parlıyor, derinliklerinde yedi yaşındaki neşem gülüyordu. Kırıksıklıklarım, yorgunluğum, 45 yaşımdan hiçbir iz yoktu. Çocuk kahkahaları bir kedinin miyavlamasına, dalların hışırtısına karışıyor; hepsi tek bir orkestranın parçası gibi kulağımda çalıyordu.

O an anladım. Bu şapka yalnızca iplerden örülmemişti. Yorulmuş bedenlerin cesaretinden, unutulmuş kalplerin özelemlerinden, çocuk kahkahalarının ipliklerinden dokunmuştu.

Gözlerimi açtığımda kalabalık yeniden geri dönmüştü. Ama ben artık aynı kişi değildim. Adımlarımda hafiflik, gözlerimde ışık vardı.

Şapkayı çıkardım, çocuğu aradım. Ona teşekkür etmek, bu sihirli armağanı geri vermek istiyordum. Ama çocuk çoktan kaybolmuştu. Yalnızca kaldırım taşlarının arasında, rüzgârın sürüklediği eski bir kâğıt duruyordu. Eğilip aldım.

Kâğıdın üstünde, solmuş harflerle şunlar yazıyordu: “Herkesin kendi gökkuşağı vardır. Sadece onu takmaya cesaret et.”

Bir süre elimde tuttum notu. Ardından şapkayı başıma yeniden geçirdim. Eve dönerken başımda hâlâ o şapka vardı. Ama asıl parlayan, içimdeki gökkuşağıydı. Artık biliyordum: hiçbir gri gün onun ışığını söndüremeyecekti.

EKMEĞİ BETONA BANARSINIZ

Toprağı çırılçıplak soydunuz
Üzerine kumdan kaleler diktiniz

Açgözlü hırsınızla
Ne ağaç koydunuz
Ne de bir çiçek

Yetmedi ağaç
Yetmedi orman
Yetmedi deniz
Yetmedi hayvan
Dünyayı çöpe çevirdiniz

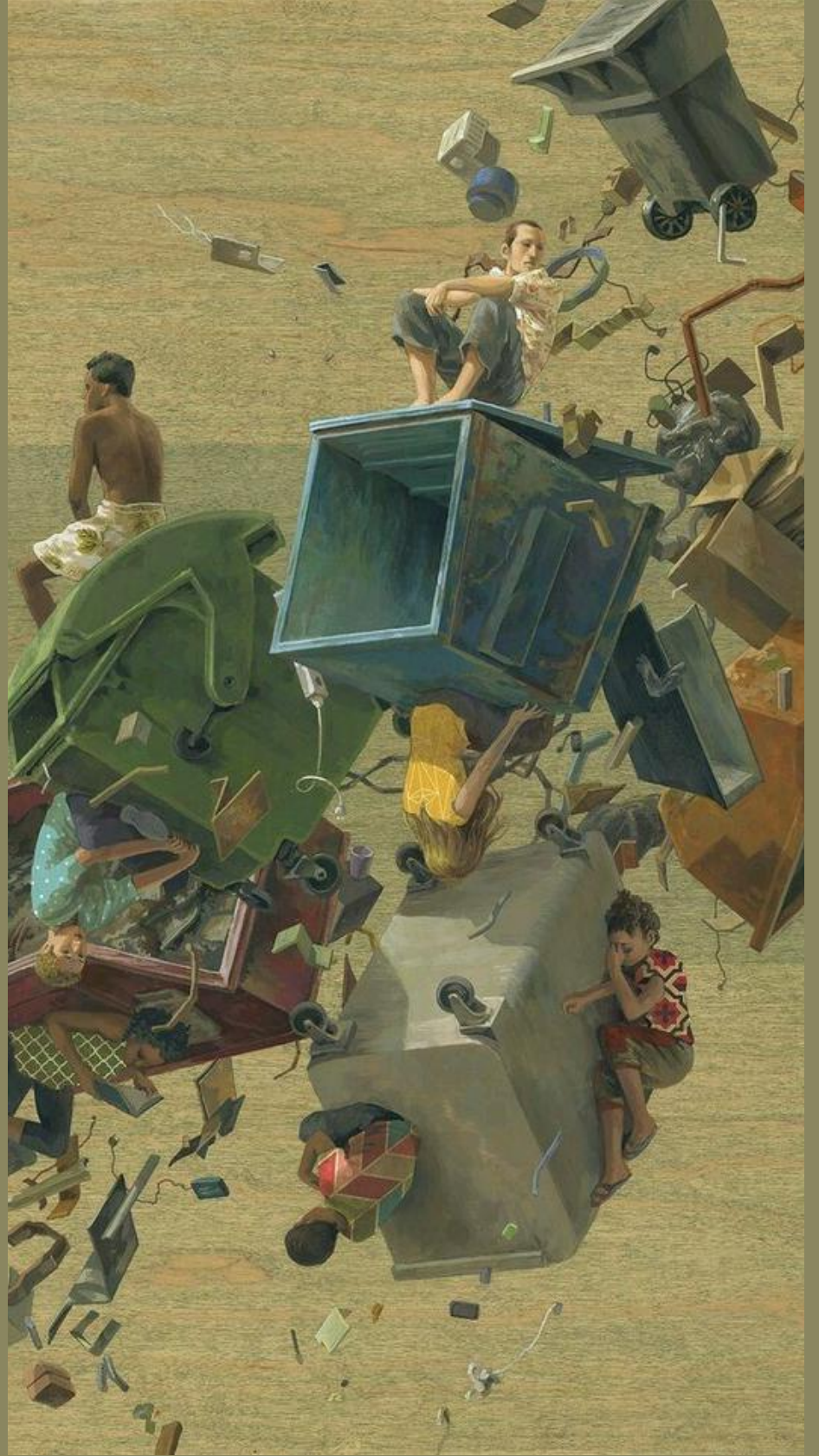
Gözünüz aç
Yüreğiniz buz
Ne kuş kaldı
Ne de kelebek
Ayağını bastığın yer
oldu beton

Kirlettiniz dünyayı
Kirli ruhlarınızla
Açgözlü, doymaz hırsınızla
Bencil, hep bana cebinizle

Çok değil
Beş yıl sonra
Ekmeği banar yersiniz
Betonunuzla

Bencilsiniz
Açgözlüsünüz
Tüketip
Tüketiyorsunuz

Tüketin
Tüketin bütün güzellikleri
Doğa alacak bir gün
Bütün yitirdiklerini

Asiye YAŞARGÜN

YARIM BİR TÜRKÜ

Bir gecekondu mahallesidir seni özlemek
Sokak lambasının titreyen ışığı altında,
Kırık bir aynaya bakar gibi çoğalır yüzün.
Gözlerin, bir şehrin unuttuğu rüya.
Susuyorum, çünkü kelime dediğin
Bazen zincir olur insanın boynunda
Açacak olsam ağzımı
Zaman değirmeninde öğütülür kelimeler
Yarım bir türkü olur söylenen
Un ufak olup, savrulur rüzgâra harman yerinde
ömrümün
Paslı bir tren rayında düşer yollara özlemim
Gelmez ne tren, ne de sen.
Öyle bir yoksunluk ki bu;
Sokaklar bile şeklini alır senin
Ve ben, göğe çevrilen boş avuçlarımla
Sana değil, sana benzeyen yarınlarla tutunurum.

KONUŞMAK ÜZERİNE

Dırırırırırırır... sessizlik.dırırırırırır....

Ne kadar kaba geldi değil mi şimdi sana bu melodi patron?

Patron diyorum. Kusura kalmayasin sonuçta bu odanın patronu sensin yani yanlış da değil .Baksana giyimine kuşamına hele.Gömlek mübarek ben öyle böyle mağazalardan değil çok meşhur fabrikaların birinde boyandım da geldim diyor.Zaten öyle değil desen de inanmam .Bizim komşunun sattığı pembeler hiç böyle pembe değil.Sahi zaten sen buna pembe de demezsin .Gül rengi,fuşya ,galibarda,Japon pembesi dersin.N'olduuuu? Şaşırdın dimi ? Sen de şok oldun galibardayı bilmeme.Şaşıрма şaşıрма pembe patron ,zamanında ki zamanında dememe bakma daha 2 gün önceye kadar bir tekstil fabrikasında çalışıyordum da ister istemez kulağıma yerleşivermiş bizim mühendis beylerin ağızlarından.

...

Sessizlik.Ağlama.Sessizlik.

...

Merhaba Cemal merhaba.Kusura bakma sakın belli ki benden gençsin ve öyle samimi bir selam çaktın ki bey demek istemedim.Ayrıca unutmadan söyleyeyim ,pembeyi severim ben çok severim.Öyle senin bildiğin kadar da çeşidini falan bilmem .Evet çok ucuz değil ama inan bana gördüm beğendim ve aldım.Marka diye değil de sevdim diye giydim yani .

...

Gülümseme.Sessizlik.

...

Ee olacak o kadar birbirimizi hiç tanımıyoruz ki tanımak zorunda da değiliz.sen kendi yaşantınla kendi fikir cümleleriyle bakıp sıralayıverdın ilk izlenimlerini ben de dinledim.Şimdi de sazi elime alan benim , gör bakalım nasıl oluyormuş .

...

Şaşkınlık.Sessizlik.

...

Şöyle bir bakayım birkaç gündür az uyumuş çok sigara içmiş insan kokusu var üstünde.Kıyafetlerin temiz belli ki giyim kuşama önem veriyorsun zaten bebim de ilk pembe gömleğim çekti dikkatimi .Ayakkabıların çok yıllık ,kullanışlı ve uyumlu bir ayakkabı olduğu için hep giymişsin hep yıpratmışsın.Gözlerinde sıkılma yok ,özgüvenin tam ama anladığım kadarıyla beklemediğin bir şey olmuş.Birkaç gün önceye kadar bir fabrikada çalışıyordum dedin ya .N'oldu Cemal ?

Dalgın gözler.
Üzgün gözler.
İşten çıkarıldım !
Utanan gözler .
Ve daha kimse bilmiyor,yani senden başka işte !

...
Çaresiz bakışlar .

...
Yolda avare avare yürürken gördüm tabelayı zaten sabahın köründe evden işe diye çıkınca her yer açılana kadar yürüdüm sonra da bi iş hanının altında çay içtim 3 tane de poğaça yedim ; biri patatesli biri peynirli biri de zeytinli . Neden demeden ben söyleyeyim sana .Hatta biraz baştan anlatayım .
Saate bakan gözler.

Daha vaktimiz var nasılsa değil mi ?

Derin bir nefes alış.

Ben 36 yaşındayım ve liseden sonra okumadım .Ailem okutmadığı için ya da param olmadığı için değil kendi haylazlığımdan.Arkadaş çevresi, büyük abiler, güzel kadınlar gece ışık müzik ...
Işıldayan gözler...

Anlarsın işte az çok kaptırdığım bir dünya vardı, kendimi çıkamadım bir türlü .Hatta annemlerden gizli ticaret bile yaptım para da kazandım ama hepsini yedim yaladım yuttum resmen .O arada tabi aslerlik geldi .Onu da çıkardım aradan ama dönünce devam .Her gün bir yerde her gün biriyle orda burda derken ...
Sessizlik.Elleri başında duruş.Üzgün bakış .

Sonra bir kadın girdi hayatıma .Çok eskilerden tanıdığım ara ara gizliden takip ettiğim ama çeşitli sebeplerle yaşamadığım bir kadın.Bir anda konuşmaya başladık tabi sosyal medyadan sonra hemen görüşmeler .Üç ay içinde de evlendik zaten .Sakin yanlış anlama onu anlatmak değil niyetim ,diğer erkekler gibi de mutlu değilim diye ağlamayacağım .Aksine çok aşığım hep aşıktım ve bir an bile aşkıma ihanet etmedim .O olmasa belki hayatta bile olmayabilirdim yani o derece diyeyim sen anla işte.

Kaygılı gözler...

Suskunluk.

Evet Cemal belli ki karını çok seviyorsun onu anlatırken bile gözlerin parladı ama eski hayatını anlatırken de parlamadı değil hani söylemiş olayım .Demek ki sen çok rahat bir yaşamdan kendine göre tabi mükemmel giden bir hayattan karın için vazgeçtin ve ona da hep sadık kaldın.Evlendikten sonra hayatını ona adadın o mutlu olsun da ne olursa olsun dedin ve bunu yaparken hiç de gocunmadın.

Sustun ya demin tam anlatmak istediğın şeyi anlatacakken . Bu yüzden değil mi ? Dur senin yerine ben söyleyeyim bakalım doğru mu anlamış pembe patronun .

Tam sen her şeyi yoluna sokmuşken miss gibi de düzenli bir hayatınız varken işten çıkarıldın.Derdin para da değil sadece eşine ne diyeceğın .

İşten çıkarıldığımı duyarsa ne düşünür ,eskiyi hatırlar mı korkar mı soğur mu beni sevmekten vazgeçer mi diye düşünüyorsun.Kendi derdine yanmayı bırakmış karının eteğine olmayan taşlar bırakıyorsun sana döksün diye.

E be Cemal üzüldeğın şeye bak kime anlatsan tebessüm eder .Bu hayatın ağzından girip burnundan çıkan genç nasıl da aşkla derde gark olmuş derler.adur dur şimdi sen bu sözcükleri kullandım diye de laf edersin başka bir şekilde anlatayım .

Eşine git ve hiçbir şeyi atlamadan tüm jest ve mimiklerini kendin gibi kullanarak gerekirse suskun sonra konuşkan manalı manasız cümleler kurarak ama gözlerinin içine bakarak anlat ve ne olacak gör derim.

Hayret dolu bakış .Rahatlama.Umut dolu gözler .

...

Heyecanlanan Cemal.

...

Emin misin yani beni anlar mı diyorsunuz ?

Oooo cemal bey diyordunuz dediğine göre beni zaten işimin ehli yaptın sözlerimi cebine koydun bir de onay istiyorsun bence .

Evet ,aynen böyle yap ve sonucu gör diyorum .m

Müneccim değilim ama kadını .Sevilmenin ve sevmenin nelere sebep olduğunu da vesile olduğunu da az çok bilirim .

Heyecanlı Cemal .

O zaman ben gideyim zaten saatim de doldu .

O zaman sen git .

Sakın unutma pembe patronu hiç görmedin.

Sağ olun adınızı bilmiyorum hadsizlik de ettiysem kusura bakmayın lütfen .

Biliyorsun kurallardan biri bu .beni hiç tanımayacaksın kendileri keşfetmediği sürece kimseye buradan ve benden söz etmeyeceksin .

Doktor değilim sadece seni dinledim ve yorum yaptım o kadar.

Tanımadığın birine anlatmak daha kolaydır hiçbir zaman unutma.

Tebessüm .

Sessizlik .

...

Ve o saatten sonra Cemal aynı Cemal olmadı.

Böyle olur bazen -sadece- konuşmak iyi gelir.

Beyza KIRAZ

MART SABAHI'NA

Bir yorgunluktur yapışmış kalmış üzerime.
Kamburum çıkmış sanki seneler boyunca üç
çocuğuyla yatalak karısına bakmak için hamallık
yapmış Anadolu insanı gibi. Görenler çalışmak zor
der, bense yokluğun. Hasretindir görünmez şekilde
dağlar gibi omuzlarıma çöken. Yatsaydım dizine,
daha hiç bilmediğin bir mahalleyi keşfeder gibi
milim milim okşasaydın saçlarımı, koklasaydın.
Geçerdi, insan geçip geçmeyeceğini bilmez mi
yorgunluğunun, ben de biliyorum işte. Geçerdi.

Kahvemin dumanı da uçup gitti bir zaman sonra az
önce yaktığım sigaramın da. Senelerdir senin
hasretin niye bir nefes azalmadı? Bir arpa boyu yolu
gidip de sanki yerini bildiğim bir taşın üzerinde
dinlenecek sanmıştım kendimi. Ne yol bitti, ne de
yerini bildiğim bir taş var. Daha geçen güz uçup
giden kırlangıç bile yine gelmiş memleketimin
üstüne, ben hâlâ konacak bir yer bulamamışım.

Aylar sonra yeni takvimler asılacak duvarlara, ben
beş sene önceki Mart sabahını yaşıyorum. Kaç
menekşe yetiştirdim o zamandan beri, bir
sonrakinin toprağını beraber sulayalım istiyorum.
Ellerimiz üşüsün o mart sabahında, avuçlarına al
istiyorum.

Bekliyorum. Ayçiçeğinin güneşi, sokağımdan geçen
ayyaşın gecenin körünü beklediği gibi.

Daha karıncalar yuvalarını bozup gidecek, tarlamin
üstündeki kırlangıç bahara kadar yokluğunu
hissettirecek, incirlerimi reçel yapacağım, belki yine
sabırsızlanıp menekşelerim için yeni saksılar
almaya giderim. Daha çok zaman veriyorum bak
sana, mart sabahlarına..

LEYLA GÜNEY

MUTLU BİR SAHNE

Ilık ılık esen yaz meltemiyle birlikte ortamın havası berraklaştı. Davetliler küçük gruplar halinde ya da birer birer içeri giriyor, selamlaştıktan sonra isimlerinin yazılı olduğu masalara oturuyorlardı. Vazolardaki beyaz zambakların muhteşem kokusu, davet peçetelerinin şıklığı, gümüş çatal-bıçak takımının asaleti insanların yüzünde belirgin bir tebessüm oluşturdu. Hafif müzik eşliğinde başlayan tatlı sohbetler, eksikleri tamamlayan servis görevlileri ve ötüşen ağustos böcekleriyle birlikte etraf hareketlenmeye başladı. Güzel çiftimiz biraz sonra misafirlerin huzuruna çıkacaktı.

Nehir & Ömer
Düğünümüze hoş geldiniz...

Ordövr tabakları hızlı bir şekilde dağıtıldı. İçeriği oldukça renkli görünüyordu. Peyniri tadarak yemeye başladım. Turkuaz rengi bardağımdaki sudan iki yudum içtim. Aynı renkteki masa örtüsüyle hoş bir uyum sağlamıştı. Üzerine serilen beyaz runner ise yemek takımıyla aynı tonda olup bütünlüğü tamamlıyordu. Bir anda alkış sesleri yükseldi. Evet! Çiftimiz sahneye doğru yürüyordu. Nehir'in, adeta bir kuğuyu andıran görüntüsü beni duygulandırdı. Gelinlik provasında geçirdiğimiz saatler, model seçerken zorlandığımız dakikalar, duvağı, saçı, çiçeği, ayakkabısı... Hazırlıkların her detayında yanında olduğum canım arkadaşım sonunda evleniyordu. Samimi hislerle onları izlerken dans müziği başladı.

...

Gel gelinim gönlüme gel
Senden başka yar sevemem
Gel gelinim sevgime gel
Bu yüreği başkası çözemez

Dans boyunca birbirlerine olan bakışları, mutluluklarının gerçek oluşuna hepimizi inandırdı. Masadaki atıştırma kalıplarının tadına baktıktan sonra misafirlerle küçük diyaloglar kurarak tebrikleri kabul ediyorlardı. Organizasyonun kusursuzluğundan ziyade, Nehir'in sempatik hali ve gözlerindeki ışıltı törene fazlasıyla neşe katmıştı. Gün yavaş yavaş bitiyor, kızılığın göğe yayılışıyla birlikte şehir akşama hazırlanıyordu. Yazın taze kokusu, mevsim çiçekleri ve biz de anın güzelliğinde süzölmeye devam ediyorduk.

LEKE

Cami bahçesi ne kadar kalabalık. Hep tanıdık dolu. Vefat eden kim acaba? Aaa bütün komşular burada.

"Kız Şerife bana neden haber vermediniz?"

"İyi kadındı, hoş kadındı ama temizlik hastasıydı."

Belma ölen kim? Cevap versenize?

"Çocuklarını kapının önünde soyar içeriye öyle alırdı. İçim acırdı. Kuş gibi çırpınırlardı. Sonra da doğru banyoya. Çocukların her gün yıkanmaktan derileri pul pul olmuştu."

Ayşe sen bari konuş komşum. Neden buradasınız?

"Evine gitmeye korkardık. Oraya oturma, buraya dokunma.

Daha kapıdan girerken toz dedektörü gibi olmuş gözleri ile üzerimizi tarardı. Saç, tüy mutlaka bir şey bulurdu."

"Niye kimse beni duymuyor?"

"Daha sohbetin ortasında elektrik süpürgesini açmasına ne dersiniz? Hepimiz ayaklarımızı kaldırıp öyle beklerdik."

"Hiç sorma, o bulaşıkları, köpükler, durular, makineye öyle koyardı. Bulaşık makinesine kurutmak için mi koyuyorsun diye takılırdım"

"Heyyy! Duyuyorum, hakkımda atıp tutmanız ayıp olmuyor mu? Hepiniz beni çekiştiriyorsunuz. Canan sen bari yapma." Canan hey sana diyorum. Elimi sallıyorum hiç görmüyor.

Dokunuyorum, hissetmiyor.

Niye beni kimse duymuyor? Niye kimse beni görmüyor? Hem ölmüşüm gibi konuşuyorlar. Yoksa ben öldüm mü? Yok canım, niye öleyim? Gencim, hasta değilim. Allah Allah kafam karıştı. Teneşir taşında yatan kim? Tabutun başında Murat ve kardeşim duruyor. Murat senin ne işin var burada? Kim var o tabutta? Neden ağlıyorsun? Ali kardeşim konuşsana anneme, babama bir şey mi oldu? Yoksa gerçekten ölen ben miyim? Nasıl öldüm? Hiç hatırlamıyorum? En son hatırladığım... Evde temizlik yapıyordum. Tülleri yıkamak için çıkarmıştım. Çamaşır makinesine atmıştım. Elektrik mi çarptı? Yok canım, sonrasında camları siliyordum. Bir köpüklü su, bir normal su. Yeni aldığım bez muhteşemdi. Kurulamaya gerek kalmıyordu. Pencerenin pervazından tutup dışarıdan da siliyordum. Elim çerçeveden kurtulup, düştüm mü acaba? Üçüncü kattan düşsen parçam kalmaz. Yok yok, silme işi bitince, pencerenin karşısına geçip leke var mı diye kontrol etmiştim. Yoksa, tülleri takarken merdivenden mi düştüm? Yooo, yerde tüllerin uçlarını tek tek düzeltmiştim.

Murat'ın yanına gelen kuzenim Asuman, ağlıyor.

Timsah göz yaşları bunlar. Beni kandıramazsın. Çocukluğumdan beri beni hep kıskanırdın. "Çok severdim kuzişimi. Ahh ne yaparım ben onsuz?" "Yalan billahi yalan. Beni severmiş. Saçlarım sarı ve uzun diye hep çekerdin. Bebeklerimin kolunu, bacağını kırardın. Yanlılıkla oldu derdin. Şuna bak Murat 'a nasıl sırnaşılıyor. Düğünümde kasten duvağıma basıp yırttığını unutmadım. "Temizlik hastası kuzenimden çok çektin Murat. Her şeyi yıka, sil, ütüle derken su testisi su yolunda kırıldı." Ne suyu, ne testisi? Bana ne oldu? Dur bakayım en son banyoyu temizliyordum. Ayağım kayıp, başımı bir yere mi vurdum acaba?"

"Oğuz, arkadaşım"

Aferin Murat, iyi savuşturdu Asuman'ı. İş arkadaşın Oğuz'a dönuverdin.

"Başın sağolsun Murat'cim. O gün içine doğmuş gibi eve erken gitmiştin. Çok uğraştınız ama kurtaramadınız. Takdiri ilahi."

Murat işten erken dönmüş ama beni kurtaramamış? Ne olmuş olabilir? Lavaboyu ovmuş, bezle kurulamıştım. Aynayı sildim. Hatta aynada kendime dikkatlice bakıp göz altı morluklarım için üzülmüştüm. Saçımı düzeltmişim. Sonra tuvaleti bol deterjan ile fırçalamıştım. Bir deterjan yeterince temizlemedi diye içime sinmedi. Daha kuvvetli tuz ruhu dökmüştüm. Zehirlendim mi acaba? Burnumda hala keskin tuz ruhu kokusu var. Yok canım daha neler? Deterjandan mı öleceğim? Midemi yıkarlar, yoğurt yedirirler kurtulurdum. Bak Murat 'da erken gelmiş. Ama en son elimde bez duşakabinin camlarını siliyordum. Evet o leke bir türlü çıkmadı. Çok uğraştım. O lekeyi bir türlü çıkaramadım. Başım döndü, gözüm karardı. Bir şangırtı. O leke, o leke, her yer karardı.

CEMİLE CAN

SON OTUZ DAKİKA

Bugün Rezzan hanımın 68. yaş günüydü. Her sabah olduğu gibi erkenden kalktı, yatağını düzeltti. Yüzünü yıkayıp saçlarını ensesinde toplarken aynada yine bir iki kelam etti kendisiyle. Yıllar ne çabuk geçiyordu. Bazen kalabalıklarla, bazen bir kaç kişiyle, son yıllarda da tek başına kutladığı olmuştu doğum günlerini. Çocukların iş yoğunluğu Rezzan hanım için önemli olan bugünü onlara unutturuyordu zaman zaman. Aynada gözlerinin içine baktı kararlılıkla. Şansa bırakmanın alemi yoktu. Öğlene kadar arayan olmazsa, bizzat kendisi arayıp akşam için davet edecekti. İşleri de varsa ayarlasınlar canım, anneleriyim ben de nihayet. Kararından memnun ayrıldı banyodan. Ne yapıp edip çocuklarını akşam buraya getirtecekti.

Tüm ailenin bir arada yemek yiyeceği fikriyle mutlu olmuştu. Hazırlık yapmak lazımdı. Kahvaltısını edip ilaçlarını içti. Cüzdanını aldığı gibi marketin yolunu tuttu. Mis gibi temmuz havasını içine çekti. Saat daha on buçuk, akşama çok var, aceleye gerek yoktu. Ağaçların arasından sakın sakın yürümeye karar verdi. 1956 yılının 9 temmuzunda yanında olanların hiçbiri hayatta değildi şu an. Babası 73 yaşında ölmüştü, anacığı kırkı bile görememişti.

Yetmiş yaşına merdiven dayadığını düşününce içini bir keder kapladı.

“ Annemi geçeli çok oldu, babama yaklaşıyorum.”

Yıllara yaslanmış merdivenin her basamağı ölüme biraz daha yaklaşmak demektir aslında. Bu akşam bunu da kutlayacaklardı bir bakıma.

Lisede katıldıkları bir okul gezisinde, öğretmenleri izin vermediği halde, merdivenleri kırık dökük olan kuleye iki üç arkadaş gizlice çıkmışlardı. Güç bela çıktıkları kulenin tepesinden etrafı kuş bakışı izlemenin keyfi ve gururu hiçbir şeyle ölçülmezdi. Vakit kaybetmeden birbirlerinin üstüne basa basa korku, telaş, suçluluk ve bunun gibi bir sürü duygu karmaşasıyla inmişlerdi aşağıya. Öğretmenlerinin yüzü gözünün önündeydi hala. Onların dar ve karanlık yerde yaşadığının mislini, öğretmenleri aydınlık, geniş alanda yaşamıştı adeta. Zirveyi görmüşlerdi ama her çıkışın bir de inişi vardı elbet. Ömür kulesinin kırık merdiveni kaç basamaklıydı acaba.

Biraz soluklanma niyetiyle banka yöneldiğinde

“Rezzan teyze hiç oturma, hadi bana gel de bir sabah kahvesi içelim.”

Rezzan hanım ağaçların arasından, camdan yarı beline kadar sarkmış Gizem’i görmeye çalışıyordu.

“Gizem’ciğim akşama çocuklar yemeğe gelecek, alışveriş yapıp hemen eve geçeceğim.”

“Ooo saat daha 11 bile olmamış, gel kahveni iç, markete ben giderim yemeğe de yardım ederim.”

Gizem'in ısrarlarına dayanamadı. Yavaş yavaş apartmana doğru yürüdü. Asansörsüz apartmanın ikinci katında oturuyordu bu hatırnaz genç kız. Birinci katı bitirdiğinde ne bacaklarında derman kalmıştı ne de kalbinde. Geldiğine pişman olmuştu olmasına ama belli etmeyecekti elbette. İki basamakta bir durarak çıkarken aklına bu seferde Ahmet Haşim'in ezbere bildiği merdiven şiiri takıldı.

**"Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak
Ve bir zaman bakacaksın semaya ağlayarak..."**

Bugün şaire bir mektup yazmak isteği de hasıl olmuştu nedense. Anne hasretinin kavurduğu yüreklere ne de güzel dokunuyordu rahmetli. İkinci kata ulaştığında ev sahibi kapıyı açmış misafirini bekliyordu.

Rezzan hanım kendi kendine konuşuyor gibiydi. Rengi sararmış, bakışları değişmişti, iyi görünmüyordu. Sendelemeye başladı, Gizem hızlıca kucaklamaya koştu. Rezzan hanım Gizem'in kollarından yavaş yavaş kayıp kapının önüne yığılırken, belli belirsiz "bugün hayatımın en özel günü" diyebildi.

SEVİNÇ KAYAPINAR

GÜNEŞE DOĞRU

Ben zaten küçükken oynadığımız oyunlarda da başarısız olurdum. Yakar topta ilk vurulan, ip atlamada ilk takılan, çemberi belinden ilk düşüren...

Bir sahilin en kuytu köşesine oturup ellerimi uzattığım elleri ararken gökyüzünün sonsuzluğuyla buluşturuyorum parmaklarımı. Ay ışığı aralarından süzülerek ruhuma dokunuyor.

“Peki ruhum bize neler oldu böyle?
Sanki incilerimiz dökülüyor gibi.
Işıltımızın gitmesine izin mi vermeliyiz?”

Ama arada olur böyle. Bırakalım dökülsünler. Hazır hissettiğimizde tekrar dalarız hayatın en derinlerine. Yeniden toplarız elbet en değerli incileri. Bazen çabalamadan öylece durmak iyidir. Derin bir nefes alırken Tanrı'ya ettiğim duaların avuç içlerime dolduğunu izlemek bize iyi gelecek. Kendi saçlarımı okşayarak uyuduğum geceler iyileştirecek bizi. Anlaşılacak isteyipte anlaşılamadığımız günlerin hepsi bizi biz yapacak. Bize bunlar olurken yinede içeceğim en sevdiğim kahveyi, sarılacağım en sevdiğim anlara. Her gün şükredeceğim güneşin tenimi okşamasına. İçimizden konuşupta söyleyemediğim her şeyi duyuracağım dünyaya.

Ruhum, yeni bir kolyen olması için elimden geleni yapacağım.
Bırak dağılsın inciler.
Bu, şimdilik böyle.”

Ellerimi gökyüzünden çekip kendime sarılıyorum. Güvenli bölgedeymişcesine ısınmaya başlıyor tüm bedenim. “Tam olarak alışkın olduğum durum bu,” diye geçiriyorum içimden. Oturduğum yerden kalkarak ağır adımlarla yürümeye başlıyorum. Yorgun hissetsem de bir şekilde yürümeye devam etmem gerektiğini biliyorum.

Bu oyun benim için nasıl daha eğlenceli olur, diye düşünürken yabancılaşıyorum tanıdığım tüm yüzlere. Çünkü başarılı olduğumda beni alkışlayacak olan o elleri yanımda göremiyorum. Zaten artık alkışlanmakta istemiyorum. Beklentimi azalttığım daha iyi olacağımı fark etmem zaman almış olsa bile, bu gerçekle yüzleşiyorum. İnsanoğlundan bir şey beklemekle zaman kaybetmektense gün doğumuna doğru ağır adımlarla yürümeyi tercih etmeyi öğreniyorum.

Tanrım, çekme ellerini üzerimden!
Keyifle tamamlamak istiyorum bu oyunu.

ŞÂİR ÜLKÜSÜ

**Şâirhâneler olsa
Şiirler mihmân olsa
Aşk-ı Memnu içip
Bezm-i âlem mest olsa.**

**Yaşamak şiir olsa
Ölmek şiir koksa...**

ALKIM TÜRK

DÜŞÜNMEK

Yaşamamın anlamını arıyorum,
Yaşam gibi yaşamak.
Düşünüyorum, düşünüyorum
İnsan ne için yaşar?

Saatlerce yazıyorum.
Kelimeler su gibi dökülüyor
lügatımdan.
Düşünüyorum, düşünüyorum
İnsan ne için yaşar?

Çayımı yudumluyorum
Kırlangıç bahçesinde.
Sevim teyze de bana bakıyor
öylece.
Düşünüyorum, düşünüyorum
İnsan ne için yaşar?

Plaktan Sezen'in sesi
yankılanıyor.
Dalıyorum öylece uzaklara.
Zaman akıyor,
Ben hâlâ aynı yerde...

İlayda ÇALIŞKAN

DÜŞ BİRİSİYİM

Yuvarlandı üstüme

dört köşe dünya

bozuldu efsunu

sıradanlığın

dut yemişken

böylesine bütün bülbüller

ne diyor şu bu mütekellim

üç noktalı şiirler

ukdeler yüreğimde

keskin sirke

keder otağında

gam çadırıyım

ömrümü törpüleyen

umursuz zaman

maziyi nakşeder

gamzelerime

deniz kıyısında

mor çakıl taşı

yüzüm hüzne ayna

can kırığıyım

benliğimin yıktığımdan

beri bendini

gerçeği yanıltan düş birisiyim

set çektim

haddimin hudutlarına

hayatın hengamesine

tuş birisiyim.

MEHMET ŞİRİN AYDEMİR

*Şair bazen kendinden
ayrılır,
Terkeder yetimliğe
çocukluğunu;
Yüreği acıdan
bayılacakken ansızın ayılır,
Geceleri unuttur uykuyu...*

*Derdine sarhtır hoşu,
Fikri şerhe yollu,
Kalemi acıyla yoğrulu...
Şairden insan olur mu?*

*Olursa, nasıl niye gizlenen
bir sır?*

*Yazmayı bıraksa acılar
peşi sıradır,
Peşi peşini bırakırsa
yaşamak içinde kalır,
Şaire düzlükler kırılır;
Dağ olur, hayat inadınadır.*

Ceylin Melis Doğan

NE ZAMAN SESİNİ DUYSAM

ne zaman sesini duysam
gök ve yeryüzü birden açılır
bir yuva bulur kendine
varlığım başlar etrafa yayılmaya
artık yeni bir yerde
ve o yerin her yerindeyim gibi
tanır beni her yer sesinden
bütünleşen beni görür
göz kapaklarımda tatlı bir koşu
buluşurlar ferahlatıcı tatlar
durmadan canlanıriçim
ne zaman sesini duysam
öyle sarılmışlık kaplar ki beni
öyle sıkıcılık
bir kurtulmuşluk doğar yüreğime
anlamlılığa doğru giden
bitmez bu sıcaklık
belirginleşir doğru ve yanlışlar
çekilir üzerimden konuşmazlığımızın örtüsü
sonlanır solgun yüzüm
saçılır neşelilik
silinir ölgünlük açılır hayatlık
ne zaman sesini duysam
çözülmüştür düğümler
bilir içimdeki parçamları
ve hünerlenir bedenim
dinlenmeye koşar zaman
gezintiye çıkmış gibidir kelimeler
nüfuz etmeye başlamıştır çoktan sapsade
güzellikler
ne zaman sesini duysam
doldurur sessizliğimi
şekillettiriyor gibidir saçlarımı
ne zaman sesini duysam
erir bünyemdeki zorluklar
bir istek çoşar gelir
ellerim saçlarında uyusam
bu gerçekten hiç ayrılmasam
ne zaman sesini duysam
duysam
sesini
ne
zaman..

Can Ahmet DOĞRUL

AŞKIN LABİRENTLERİNDE BİR YAS HAL-İ AŞK

Şimdi bu bahçe,

Ayrılığın soğuk rüzgârıyla savrulmuş
bir çöl.

Her anı, kalbime saplanan bir hançer.
Her özlem, ruhumdaki derin bir yara.

Zaman, bu yarayı sarmıyor,
Aksine, her geçen gün daha da
kanatıyor.

Ama biliyorum,

Bu ayrılık, bir imtihan.

Sen, benden ayrı değilsin,
Bütün varoluşumda yaşıyorsun.
Her nefesimde senin adın,
Her damlamda senin hasretin.

Belki bir gün,

Yıldızların altında, evrenin şefkatiyle,
Aşkımızın şarkısı yeniden fısıldanacak.

Ve o zaman,

Sen, yokluğunla varoluşumu
tamamlayan,
Ben, aşkınla yeniden dirilen bir ruh
olarak,

Sonsuzluğa ulaşacağız.

Aşkımız, bir rüya değil,
Ebedi bir hakikat olarak yazılacak
evrene...

Yüreğim, bir labirentin ortasında.
Yasak bir yâre bağlayan, derin bir
yas.

Gönlümün her köşesi,
Sensizliğin fısıltısıyla yankılanan
Bir ıssızlık.

İlahi bir tecellide buldum seni,
Varlığınla aydınlandı en karanlık
köşelerim.

Gözlerin bir okyanus,
Sonsuz bir aşkın yansıması,
Ve ben, o okyanusta kaybolan bir
damla.

Sesin, cennetten gelen bir melodi,
Yaramı saran şifalı bir ezgi.
Dokunuşun, ruhumu yatıştıran bir
sığınak.

Seninle geçen her an,
Âlemde bir cennet bahçesiydi.

GEMİLERİ YAKMA

Söylerken sana
Hislerimi yakala
Kulağın sağır

Avuçlarına
Kalp kırıkları batar
Öfkem çok ağır

Kalbim kurusun
Başkasına bakarsam
Öpüp koklarsam

Kefen giymeden
Yalnızlığa alıştım
Daha ölmeden

Her şey bitmedi
Ayrılıp gidemezsin
Vazgeçemezsin

Gemileri yakma
Yüzüp geri gelirsin
Sen de özlersin

Osman Akçay

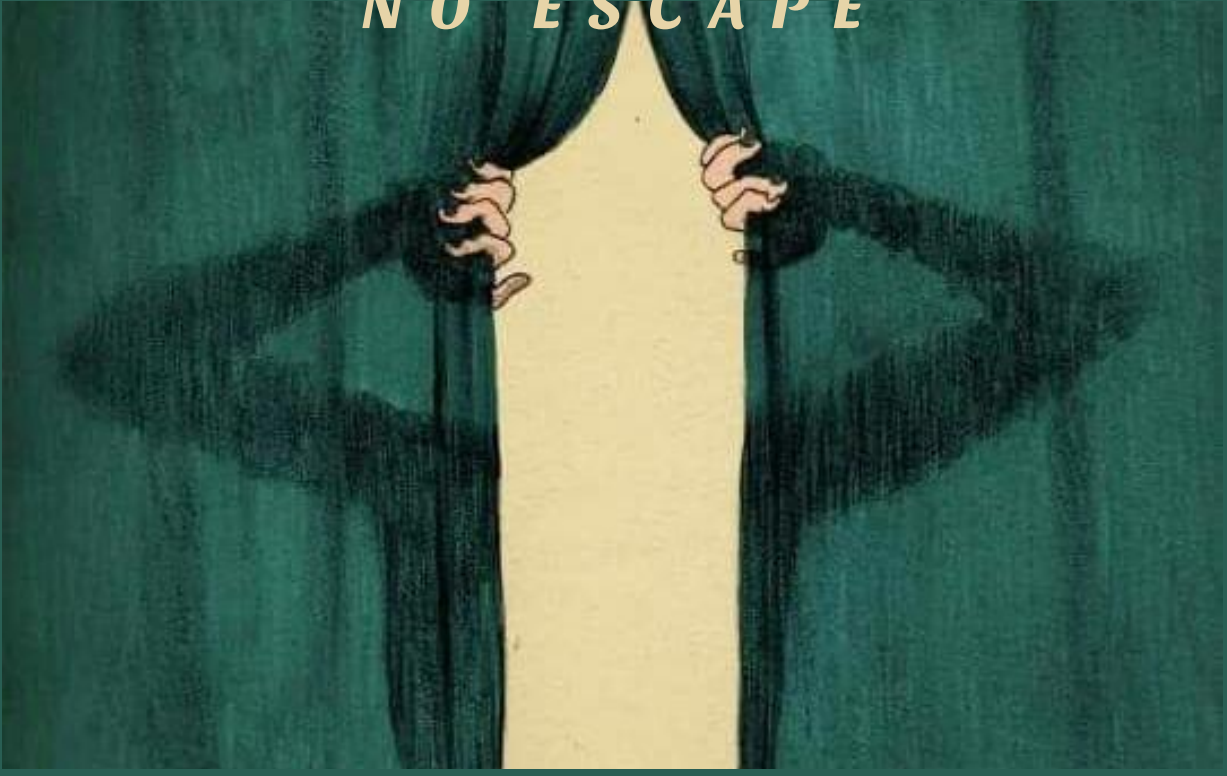
BULAMADIK

**Gam; bizim ruhumuza ebediyen sirayet etmiş adeta kalmaya direnircesine,
Uzaklaşmaya meylettik lakin tek dostumuzu da kaybetmekten ürktük...
Kara bulutlar altında viraneye dönen dünyamızda sonsuz bir seyahate
çıktık,
Rutin döngüyü bulmak için çabaladıkça mevhum buhranların gazabına
takıldık kaldık,
Bunaltıcı ızdıraplara teslim olmak bir keyfe dönüştü belki ruhsal
krizlerimizde,
Ne düştük tam yere ne kalktık tam ayağa lakin meramımıza hiç erişemedik,
Belli belirsiz keyfi zamanların hazzını denedikse de çare yerine ateşimizi
körükleedik,
Var olan yetmezmiş gibi keder üstüne keder eklemeyi de marifet sandık,
Mutluluk neydi unuttuk ve silindi hafızalarımızdan tüm pembe hayaller,
Kainattaki tüm insanlara deva olmaya mütehasıs olsak da kendimize ait
olanı bulamadık...**

BERATİYE ARSLAN

NO ESCAPE

Her zaman daha beteri vardır... İnsanoğlunun ümidi yitirdiği anlarda kaçtığı sığınak cümle. Ne korkunç! Et kokuyor, tuz gerek. E tuz da kokuyorsa... No ESCAPE! Çoğu insan kendisini mengine sığıp sıkışmış gibi hissediyor. Kader mi coğrafya, coğrafya mı kader!

Tüm bu kaosun içinde hiçten, sebepsiz olmak. Bir kıyametin ortasına sebepsiz fırlatılmak.... No ESCAPE!

Bir ferahlık ararsın, bir kitaba koşarsın, bir müziğe tutunursun, bulursan - ki zordur- bir dost muhabbetinde demlenirsin, belki sevdiğinin tebessümünde bir serinlik bulursun ila ahir. Tanrı, zikir, meditasyon ,ilaç, sosyal medya, kafa yapan içkiler. Neye, kime tutunacağın ruhununmeşrebine kalmış. Fakat dertler bir: Maruz kalmak. Tüm bu yüklere, savaşlara, cinayetlere, başkasının ırzına, namusuna, malına, vicdanına göz dikmelere maruz kalmak. Taş olsan çatlarsın. Taş bile değilsin demek. NO ESCAPE!

Başka bir dünyada, mesela Oxford Üniversitesi'nde alanında uzman bir hocadan dersi alıp, huzurlu bir sonbahar günü bahçede, üstüne düşen sarı yapraklı bir bankta oturup dersi kendi içinde sindirmek. Yarınlar yok, dünler yok. Bugün var ve ne kadar da değerli.

Süratle akan zaman. Postmodern kaygılar, gerçek kavgalar. Çokça cehalet, az hoşgörü. Hâla neden çabalıyorum. Herhalde çocuklarım için. Hayır, öyle değil! Evvela her şey kendim için. Kendini kandıramazsın. Mutlaka bir şeyler gördüm. İyi olan, güzele dair. Bu mağarada muhakkak bazı ışıklara rast geldim. Işık varsa çıkış da vardır. O halde devam edelim. Hem başka çaremiz mi var? NO ESCAPE!

EĞRİ OTURULAN EVLER

Bazı evler vardır, içine girince bir şey eksikmiş gibi hissedersin. Ne ses tam yerindedir ne ışık ne de kokular. O evlerde sandalye hep bir bacağı kısa olanıdır, masa yamuk durur. Ama kimse düzeltmez ya da düzeltemez. Çünkü herkes alışmıştır eğri oturmaya, doğru konuşamamaya. Bu alışkanlık olsa da birilerinin canını hep yakmıştır.

O evlerde saatler geçmez. Zaman sanki odaların köşesinde kıvrılıp uyur. Duvarlar çok şey bilir ama dilsizdir. Perdeler hep biraz yırtıktır, pencere camlarında çizikler... Belki bir gece öfkeyle fırlatılmış bir bardaktan, belki yılların biriktirdiği kırgınlıktan.

Ve o evlerde biri hep sever. Öyle saf, öyle içten. Dualarla, suskunlukla, sabırla sever. Bir gün bir şeylerin değişeceğine inanır. Kalbini defalarca tamir eder. O yükü bir dağ gibi sırtında taşır yorgunluğunu gizleyerek. Her seferinde "bu son" der ama yine başa döner.

Birileri hep güçlü olmak zorunda kalır o evde. Çünkü evin direği zayıf. Büyümek zorunda kalır. Çünkü o evde çocuklara yer yoktur. Ama hâlâ içinde küçük bir umut var. Belki bir gün... Bir gün hak ettiği huzura kavuşur. Belki kardeşlerle birlikte gerçek bir yuvayı yeniden kurarız. Belki bir gün, sevgi gerçekten var olur.

Birileri ise hep yokmuş gibi yaşar. Aynı odada oturur ama başka dünyalara akar. Aynı sofraya oturur ama başka yüzlere bakar. Gözleri o evdekilere kör bir şekilde...

Varlığı bir gölge gibi, ama yükü bir dağ gibidir o evde yaşayanlara. Yıkar, parçalar, unuttur, sonra da "benim suçum değil" der.

Bazı evlerde çocuklar erken büyür. Oyuncaklar ellerinden alınmadan önce kalplerinden alınır masumiyet. Her sabah uyanınca önce sesleri dinlerler: Bugün fırtına var mı, yoksa sessizlik mi? Çünkü sessizlik, bazen daha çok korkutur bağırıştan. Fırtına öncesi sessizlik...

Ve bir gün... biri dayanamaz. Bir sandalye daha kırılır, bir pencere daha çatlar. İçeride nefes almak imkânsız hale gelir. Sonra biri kapıyı açar, ya gider ya gönderilir.

O evin hikâyesi, o gün yeniden yazılır. Ya karanlık içinde çürümeye devam eder ya da bir mum yakılır. Küçük bir mum. Bütün karanlığı aydınlatamaz belki, ama umut eder. Çünkü bazen bir mum bile yeter, yanmaya cesaret edene.

OLANCA

Özünden kopan varlık,
Var olmamaktan daha mı iyi?
Varlığını oluşturan mana,
Özünden kopmana sebep mi?

Yürüdüğün yol yanıldır seni
belki.
Işıklar karanlığı değil de aydınlığı
aydınlatmışsa daha da
Işığın gözünü almasının sebebi,
Senin görmem mi?

Merve GÜNEK

BENİ HIÇ TANIMADIN: BİR KİTABIN ARDINA SAKLANAN KALP

Kitap İncelemesi

Hayat bazen bir kapı aralığından sızır içeri. Stefan Zweig'in Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu adlı novellası da işte böyle usulca giriyor insanın kalbine. Ne kapıyı çalar, ne ayak sesleriyle haber verir. Bir bakmışsınız, kelimeleri yavaşça içinize işliyor, bir kadının susmuş, susmakla yetinmemiş ama bir ömür boyunca içe akıttığı duygular sizi sarsıyor.

Bu kitap, bir mektup. Ama herhangi bir mektup değil. Yazarı bilinmeyen, tanınmayan, hatırlanmayan bir kadının, yıllarca gizlice sevdiği bir adama duyduğu aşkı anlatışı. Bir aşk mı bu? Belki de bir saplantı. Belki de sadece "var olma" çabası. Sevdiği adamın hayatında sadece bir gölge olan bir kadının, kendi içindeki dünyayı anlatma hakkını sonunda kendine tanıdığı bir zaman parçası.

Kitabı okurken kendime şu soruyu sordum: "Bir insan gerçekten hiç tanımadığı birini sevebilir mi?" Ya da belki soru şuydu: "Bir insanın varlığını fark etmemek, onun yokluğu anlamına mı gelir?" İşte Zweig, bu sorularla boğuşmama sebep oldu. Çünkü onun kaleminde hiçbir duygu yüzeyde kalmıyor. Her şey en derine, en sarsıcı olana ulaşıyor.

Kadının yazdığı mektup boyunca bir itiraflar zinciriyle karşılaşıyoruz. Ama öyle ağlamaklı, kurban rolünde biri değil bu kadın. Acı çekmiş, sevilmemiş, fark edilmemiş ama tüm bunların gölgesinde kendi değerini de yitirmemiş bir ses. Bazen kırılğan, bazen neredeyse hayal kırıklığına alayla gülümseyen biri.

Zweig'in en büyük başarısı belki de budur: Bize tek kişilik bir anlatıyı okuturken, iki hayatı birden düşündürmesi. Okuyucu olarak o adamı da merak ederiz, ama ona hiçbir zaman ulaşamayız. O adam, belki de sadece bir simgedir: Umursamazlık, geçicilik, tüketim. Kadınsa kalıcılığı, sadakati ve yok sayılmanın sessiz çılgınlığını temsil eder.

Kitabı kapattığımda, sayfaların arasından bir bakış, bir nefes kalıyor geriye. İsimsiz, yüz­süz ama yürekten gelen bir sevginin dokunuşu. Zweig bize bir aşk hikâyesi anlatmıyor aslında. Bize insanların nasıl da görmezden gelmeyi seçtiğini, bir başkasının hayatında yer etmenin bazen ne kadar imkânsız olduğunu, ama yine de duyguların insanı nasıl yaşattığını gösteriyor.

Ve şu cümle yankılanıyor zihnimde:

"Ben senin için yaşadım, senin için öldüm – ama sen beni hiç tanımadın."

Bazen birini tanımamak, onu gerçekten hiç sevmemek midir?

Yoksa sevmek, tanımaktan çok daha karmaşık bir şey mi?

İLKNUR YALÇIN

PARLAK İNCİ

Sevda okyanusumda göz
kamaştırır parlak inci
ziyasısın.

Varlığınla gönlümü
aydınlattırısın.

Saçlarının zarafetiyle
prensesleri andırırsın.

Sevda okyanusumda göz
kamaştırır parlak inci
ziyasısın.

Masmavi gözlerinle berrak
suları kıskandırırısın.
Müjganlarınla gönlüme
hükümranlık yaparsın.

Sevda okyanusumda göz
kamaştırır parlak inci
ziyasısın.

Sözlerinle ruhuma ferahlık
katarsın.

Sanki bana aşka dair güzel
bir masal anlatmaktasın

Mihriban CESUR

“Sevildiğin kadar varsın hayatta
Ve sevebildiğin kadar canlı.
Yeryüzünde duranlara bir bak,
Yürüyen ölülerden ibaret çoğu hayat.
Ve toprağın altındakilere bak,
Diri diri gömülmüş çoğu hayat.
Ölüm, bedeninin toprağın altına girmesi mi?
Ölüm, ruhun kişiyi terk etmesi mi?
Nasıl öldürür bir insan diğerini?
Asıl ölüm unutulmak değil mi?
Nihayetinde herkes bir katil
Ve herkes bir ölü değil mi?
Hayattasın ama sevenin yok.
Hayattasın ama hatırlayanın yok.
Hatta hayattasın ama yüzüne gülen yok.
Yaşamak denir mi buna?
Şayet insanı öldüren unutulmaksa,
O halde hepimiz ölü katiller değil miyiz?”

Diye düşündü şair uzunca
Ve kaleminden şu dizeler döküldü kâğıda;

“Sevildiğin kadar varsın hayatta.
Ve sevebildiğin kadar canlı.
Bu kalemin sahibi ise
Ne hayatta ne de canlı.”

İPEKİSİ İLK DOKUNUŞ

Sabah uyandığımda güneş epey yükselmiş olmalı ki odamın penceresinden içeriye yoğun bir ışık hüzmeleri süzülüyordu. Kaküllerim terden alınma yapışmıştı. Çalışma masamın üzerindeki saate göz attığımda 9:00'u geçtiğini gördüm. Salonun ortasında kahvaltı sofrası kurulmuş, üzeri mükellef bir şekilde donatılmıştı. Annem çekyatın üzerinde arkasına yaslanmış, elinde doksan dokuzluk pembe tesbihi, gözleri yumulu, kıpır kıpır dudaklarıyla bir şeyler mırıldanıyordu. Onun o halini görünce içimden: "Canım anam, İzmir'de de her zaman sabah ezanında kalkar, namazını kılar, güneş doğmadan ortalığı süpürür, toparlar, uyandıığımızda da kahvaltı sofrasını hep böyle hazır bulurduk" diye geçirdim. Hareketlendiğimi fark edince yumuk gözlerini açtı, tesbihini hırkasının cebine koydu ve tebessümle:

—Uyandın mı kadın oğlum, kahvaltı hazır. Ben çayı demleyene kadar sen de bi koşu bakkaldan ekmeği al da gel, dedi.

—Tamam anam, üstümü giyineyim, elimi yüzümü bi yıkayayım hemen alır gelirim, dedim. Dışarı adımımı attığımda ortalıkta dün geceki o yoğun kardan ve soğuktan eser kalmamıştı. Güneşin etkisiyle hava iyice ılımaya başlamış, çürük bir keçe gibi eriyen karların altlarından süzülen sular yol kenarlarından şırl şırl akıyor, toprağın üzerinde ise buğular yükseliyordu. Sıcak ekmek kokusunu çok sevdiğim için ekmeği bakkala nazaran biraz daha uzakta olan fırından almaya karar verdim. Fırına girdiğimde burnuma buram buram sıcak ekmek kokusu geliyordu. Aldığım ekmekleri fazla soğutmadan seri adımlarla eve döndüm. Anamla güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra artık zamanın hızla akışını beklemeye koyuldum. Bugün öğleden sonra üçte damatlık elbise alımı için kayınvalidem ve sevdiceğimle Sali pazarı girişindeki kantarın orada buluşacak, belki de ilk kez sevdiceğimle el ele tutuşacak, konuşacaktık. Erken gelme ihtimallerine binaen onları bekletmeme adına öğleden sonra iki kırk beş gibi oradaydım. Henüz gelen giden yoktu. Bulduğum yer yol ayrımındaydı. Sağ ve solumdaki yolun karşılarında iki kahvehane bulunuyordu. Kış güneşinden faydalanmak isteyen insanlar, kahvehane önlerindeki masalara yayılmış çaylarını yudumlarırken bir taraftan da çipil gözleriyle caddeden gelip geçenlere nazar ediyorlardı. Mevsim kış olmasına rağmen havada pırl pırl bir öğle güneşi vardı. Sabah ki keçeleşmiş kar ve akan sulardan eser kalmamış hepsi buharlaşmıştı.

Kantarın paslı demiri üzerinde bir sağa bir sola volta atarken bir yandan da göz ucumla geliş istikametini gözetliyordum. Kayınvalidemin sevdiceğimi yanında getirip getirmeyeceğini bilmiyordum. Herhalde yalnız gelmez, bana yakışacak elbiseyi onun da beğenmesini ister, bu yüzden mutlaka onu da getirir diye umuyordum. Saat üç olduğunda bulduğum yere yaklaşık yüz elli metre mesafede bulunan Toprak Mahsulleri Ofisinin karşısından çıktıklarını ve gelmekte olduklarını gördüm. Tahmin ettiğim gibi sevdiceğim de annesinin yanındaydı. Onlar yaklaştıkça sevinç ve heyecandan kalp atışlarımın hızlandığını hissediyor, yerimde duramıyordum. Kayınvalidemin boyu kısa olduğu için japonlar gibi hızlı adımlarla ilerliyordu. Nihayet kavuşmamıza otuz metre kala sevdiceğim beni fark etmiş olmalı ki tahminim annesinin kulağına:

—Damadın karşında, diyordu.

Kayınvalidem başını kaldırıncaya karşısında beni gördü ve sıcak bir gülümsemeyele:

—Aa Şaban gelmiş bile, görüyon mu Arzum? Hoş geldin Şaban'ım nasılsın? Çok bekletmedik inşallah, dedi.

—Estağfurullah anne, çok beklemedim, dedim.

—Hadin gidelim öyleyse, dedi.

Kayınvalidemin bir metre kadar gerisinde sevdiğimle baş başa, yan yana sessiz bir şekilde ilerliyorduk. Sessizliği ilk bozan ben oldum. O bal gözlerine tebessümle bakarak:

—Merhaba Arzu Hanım nasılsınız? dedim.

O da aynı sıcaklıkla:

—Teşekkür ederim Şaban Bey iyiyim, ya siz nasılsınız?

—Allah iyilik versin, iyiyim.” diyerek karşılık verdim. Yavaş yavaş birbirimize açılıyor, ısınıyorduk. Ona karşı duyduğum heyecan neredeyse utangaçlığımla eşdeğerde olmasına rağmen nasıl oldu ben de bilmiyorum ellerimi ellerine doğru uzattım. Kısa bir tereddüt sonrası o da uzattı ve elini tuttum. Bu tutuş, kuşların civıltısı, karların erimesi, güllerin açması, güneşin gölgeli ufukları aydınlatması gibi kendiliğinden oluvermişti. Eller çoktan buluşmuş ve kelepçe gibi birbirine kenetlenmişti. O an sanki cennetten bir çiçeğin dokunuşu gibi içimi bir naiflik kapladı. Nur telli parmakları sımsıcaktı. İpeksi bir dokunuşu vardı. Adeta eli elime dokunduğunda kalbimin bu kadar heyecanla çarptığını ömrüm boyunca hiç hissetmemiştim. Kanım öyle güçlü pompalanıyordu ki diğer elimi göğsüme götürerek kalbimi yatıştırmaya çalışıyordum. Nihayet uzun çarşıya gelmiştik. Çarşı kalabalık, serin ve uğultuluydu. Küçük dükkanların hemen her tarafına bir yığın elbise asılıydı. Bu çarşı şehrin hikayesinin bir parçasıydı. Hemen hemen ilçedeki bütün aşıkların yolu bu çarşıdan geçirdi. Çok geçmeden alışveriş yapacağımız mağazanın önüne gelmiştik.

*Şiir Dili ve
Günlük Dil:
Nerede Ayrışır,
Nerede
Buluşur?*

Gündelik dil, hayatın çıplak sesi gibidir. Pazarda satıcının bağıırışı, çocuğun annesine seslenişi, bir bardak su isteği... Hepsini yalın, doğrudan ve acelecidir. Kelime, nesnesine uzanır, işini bitirir, sessizce çekilir.

Şiir dili ise kelimeyi alır, onun sıradanlığını kırar. Bir bardak su artık sadece su değildir; özlemdir, arınmadır, unutulmuş bir çocukluk anısıdır. İşte bu yüzden şiir dili, gündelik dilin gövdesinden doğar ama ona yetinmez: Onu kat kat büyütür, yankıya dönüştürür.

Orhan Veli'nin "Ağzım kuruyor susuzluktan / ve susuzluktan değil" dizesi, günlük hayatta duyduğumuz bir susama hâlini, bambaşka bir susuzlukla –içsel bir boşlukla– buluşturur. Gündelikten doğan söz, şiirde kendine yeni bir hayat bulur.

Cemal Süreya'nın "Bakışsın, sen o bakımsın" deyişi de böyledir: Basit kelimeler, gündelik bağlamdan koparılıp bir tutkuya, neredeyse büyüye dönüşür. Sanki gündelik dil bir taş ise, şiir dili onu suya atıp dalgalarını izler.

Ama ayırım ne kadar belirgin olursa olsun, ikisi birbirinden kopmaz. Şair, gündeliğin içinden çıkar, onu yeniden kurar. Günlük dil olmasa şiir dili nefes alamaz; şiir dili olmasa günlük sözler asla bu kadar derin bir yankı bulamaz.

Belki de asıl sır burada: Şiir dili, gündelik dilin gölgesinde büyür; gündelik dil ise şiirin ışığıyla hatırlanır.

**BİR SONRAKİ SAYIDA
GÖRÜŞÜNCEYE DEK
DÜŞ'LE KALIN...**

